

**A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA
ZEUSZ**

Egyrészt szégyen, hogy csak most jut eszembe megírni, holott Ő az egyik istenkategóriás kolléga, akitől a legtöbbet tanultam ezen a pályán, másrészt talán nem véletlen: most van a legnagyobb szükségem derús nyugalmára. Zeusz nem véletlenül kapta a nevét: képzeljünk el egy két méter magas, szakállas, hatalmas testet, amint fehér köpenyben hömpölyög a folyosókon, fehér zsebe csupa vörös folt. Amikor kérdezem, mitől, csak annyit dörög le onnan, fentről: „Ott morzsolom szét a diákjaimat.” De erről majd később.

Akkori igazgatónk úgy érezte, szükség van tantestületünk pedagógiai továbbképzésére (amúgy szükség lett volna), és meghívott egy szakembert, sajnos olyat, aki leginkább csak képről látott gyereket.

Na, mindegy, ülünk a tanáriban, délután fél hatkor, csendben javítjuk a dolgozatokat, olvasunk, alszunk, miközben valaki, valamilyen embertípusról duruzsolja nekünk a tutit. (A tutit már az első mondatban felismerjük, azonnal agyvédelmi fokozatra kapcsolunk, jómagam immáron 34 éve.) Egyszer csak fehér hegy emelkedik a „slamos diktatúra” légkörébe...” János – sűgom döbbenetben – hova mész?” Csodálkozva rám néz: „Mindennek van határa – ennek itt.” – és kihömpölyög.

Ő volt a párttitkár és az egyik igazgatóhelyettes. De erről majd később.

